

opusdei.org

Prelatens brev (oktober 2008)

Ödmjukheten är en oundgänglig dygd för den som strävar efter heligheten. Opus Deis prelat påstår i sitt brev för oktober att vi bara med Guds hjälp kan bli dugliga redskap i hans händer.

2008-10-07

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Den åttioårsdag av Opus Deis grundande som vi firar imorgon på Skyddsänglarnas högtid inbjuder oss

att frambära en vibrerande och
brinnande tacksägelse till himlen. Vi
har förberett oss för detta datum
genom att umgås med Jungfru Maria
mer intensivt. Nu tackar vi henne
särskilt för hennes moderliga
närvaro på vart och ett av de steg
som denna hennes barns familj tagit.
Väl förenade med den helige
Josemaría och med alla medlemmar i
Verket som redan färdats på denna
väg (vi minns särskilt don Álvaro),
tackar var och en vår Moder för
hennes ständiga hjälp och för att hon
alltid följt oss på vår väg. Vi ber
henne också om att hon från himlen
utverkar åt oss gåvan att nå fram till
slutet av denna väg som Gud lät vår
älskade Fader se den 2 oktober 1928.

Under mer än tio år bönföll den
helige Josemaría om ljus för att
förstå det som Herren bad honom
om. Han använde en bönesuck från
Evangeliet: *Domine, ut videam!*^[1]
Herre, gör så att jag kan se! Denna

ständiga bön, som han även riktade till Jungfru Maria, förberedde honom för det avgörande ögonblicket, vilket kardinal Ratzinger uttryckligen påpekade i en predikan som han höll med anledning av vår Faders saligförklaring.

»Josemaría Escrivá, sade han, blev tidigt medveten om att Gud hade en plan för honom, att han ville något av honom. Men han visste inte vad det var. Hur skulle han hitta svaret, var skulle han leta efter det? Han bestämde sig för att framför allt söka genom att lyssna på Guds ord, den heliga Skrift. Han läste Bibeln inte som en historisk bok, inte heller som en bok för att diskutera svåra frågor, utan som en bok för stunden, som talar till oss idag: ett ord där var och en av oss är aktörer och bör leta efter vår plats för att hitta vår väg.»[2]

När den helige Josemaría tog emot den avgörande upplysningen om det

som Gud förväntade sig av hans liv, skyndade han sig genast att förverkliga det. Han kunde med rätta hävda: »det hände mig som Paulus i Damaskus, fast i mindre skala, att i Madrid föll fjällen från mina ögon, och det var i Madrid som jag tog emot mitt uppdrag.»[3] Detta gudomliga *uppdrag* bestod i att sprida den universella kallelsen till helighet och samtidigt i att bana en konkret väg inom Kyrkan – Opus Dei – för att hjälpa många människor att leva upp till denna kallelse till helighet och apostolat med anledning av och genom yrkesarbetet och alla andra vanliga omständigheter.

Vår Fader var mycket medveten om sin intighet inför Gud. Med sann övertygelse sade och skrev han att han hade varit ett »odugligt och dövt redskap»[4], som Herren hade betrott detta uppdrag med – som låg helt över hans förmåga – så att det inte skulle råda något tvivel om att

”detta” kom från Gud, att det inte var en skapad varelses påhitt. »Jag var tjugosex år (...), hade Guds nåd och gott humör: ingenting annat. Men precis som vi människor skriver men en penna, så skriver Herren med ett bordsben, så att man skall se att det är Han som skriver. Detta är det otroliga. Detta är det häpnadsväckande.»[5] Detta var hans djupaste övertygelse ända tills han lämnade jorden: »än en gång – utropade han några veckor före sin hädanfärd till himlen – har det som står i Skriften uppfyllts: det som är dumt, det som inte är värt någonting, det som knappt ens existerar skulle man kunna säga,..., allt detta tar Herren och använder i sin tjänst . Så tog han den där människan, som sitt redskap.»[6]

Vi förstår att det handlar om en grundläggande lärdom som detta datum står för: behovet att vara ödmjuka, så att Herren kan använda

oss som redskap i hans frälsningsplan. Högmodet, detta att vaka över sitt eget jag, reser sig som en stor fiende till heligheten och den apostoliska verkan. När en människa däremot uppriktigt anser sig som en nolla till vänster, när hon erkänner att alla hennes eventuella förmågor kommer från Gud och inte från henne själv, då är hon i stånd att omvandlas till ett effektivt redskap i Guds händer.

När vi kommit hit kan vi ställa oss några mycket personliga frågor. Hur ser jag på mig själv i Guds närvaro? Tycker jag att jag har något, att jag är värd något av mig själv, eller erkänner jag att allt är en gåva från Gud? Ber jag honom uppriktigt att lära känna mig själv så som jag är inför honom? På samma gång bör inte erkännandet av vår intighet mynna ut i pessimism eller frustration, utan i ett större förtroende och överlämnande i

Herren. Låt oss betrakta detta som den helige Josemaría sade: »Ta den hopplöshet som kommer av insikten om ditt elände och kasta den långt ifrån dig. Det är sant: vad gäller ekonomisk prestige är du en nolla..., socialt sett är du också en nolla... Även vad gäller dina dygder är du en nolla och en nolla till i fråga om begåvning... Men till vänster om denna nolla står Kristus... Och vilket enormt tal blir inte det!»[7]

När vi erfar vårt eget elände, låt oss då gripa tag i Guds hand ännu hårdare, med övertygelsen att han ger oss all slags hjälp för att ta oss över hindren, eftersom det är Han som har sökt upp oss. Om vi är grundade på denna djupa ödmjukhet, kommer vi att vara i stånd att möta de apostoliska utmaningar som den kristna kallelsen själv kallar oss till, vilken till sin natur är en kallelse till apostolat. Evangeliet säger det tydligt

då Herren sammankallade de första tolv att vara med honom för att sedan sända ut dem att predika.[8] I dessa första har alla vi kallats samman av Jesus Kristus för att föra hans namn till de människor vi stöter på. »I själva verket är det Herren som gör någon till apostel, inte den egna förmäthenheten. Aposteln, insisterar Påven, blir inte till av sig själv; det är Herren som gör honom. Därför behöver han hela tiden hänföra sig till Herren.»[9]

En apostel talar inte i eget namn utan förmedlar det han har fått. Så handlade de första, och på samma sätt bör vi kristna handla idag. När Benedikt XVI nyligen kommenterade den helige Paulus kallelse, sade han: »än en gång framstår omedelbart tanken på någon annans initiativ, Guds initiativ i Jesus Kristus, till vilket man är helt förpliktigad. Men framför allt understryks att man tagit emot ett uppdrag att utföra i

hans namn och att allt slags egenintresse helt och hållet skall sättas i andra hand.»[10]

Låt oss inte glömma att Gud själv vill att vi förblir helt och hållet trogna, alltid och överallt, utan att ta ifrån oss vår frihet. Därför bör vi vara helt medvetna om att vi aldrig någonsin är ensamma: han följer oss, han hör oss och utan att behöva någon eller något vill han behöva oss ständigt. Inför denna vardagliga verklighet, inbjöd vår Fader oss att oftare tänka på detta *ecce ego, quia vocasti me*, [11] här är jag eftersom du ropade på mig. Ja, Herren för en uthållig dialog med oss och förväntar sig att vi svarar på ett djupare plan till hans förkärlek till oss.

Benedikt XVI räknar upp ett annat villkor som utmärker Mästarens lärjunge, utöver att ha blivit kallad och sänd: att effektivt utöva det apostoliska uppdrag genom den egna

förebilden och genom läran, med handlingarnas och ordens vittnesbörd. Han framhöll detta med tanke på den helige Paulus föredöme då han sade att »titeln ”apostel” inte är och inte kan vara en äretitel; den engagerar på ett konkret och dramatiskt sätt hela den personens liv som bär den».[12] *Caritas Christi urget nos*,[13] Kristi kärlek lämnar oss inget val, skrev den helige Paulus till korintierna. Han hade inget val med tanke på människors frälsning enligt vår Herres föredöme som *har dött för alla, för att de som lever inte mer skall leva för sin egen skull utan för honom som dog och uppväcktes för dem*. Av detta drog han följande slutsats: *Den som är i Kristus är alltså en ny skapelse, det gamla är förbi, något nytt har kommit*.[14]

Detta nya liv, kännetecknande för Evangeliet, måste vi smitta av på andra hjärtan så mycket att vart och ett upptänds av samma kärlekseld.

Att göra allt vi kan så att andra lär känna Jesus Kristus, följer honom och älskar honom är den nödvändiga konsekvensen av att ha blivit berörda av Guds kärlek. »I denna lilla och oroliga värld, predikade den helige Josemaría, med den tankeförvirring som finns, hur kan de stackars människorna be om dopet, om ingen förklarar den kristna läran för dem? *Fides ex auditu*, säger den helige Paulus, *Hur skall de kunna tro på den som de inte har hört? Hur skall de kunna höra utan att någon förkunnar?* (Rom 10:14). Jesus Kristus handlade inte så. Herren gav oss ett föredöme, men han undervisade också: *coepit facere et docere* (Apg 1:1).»[15]

Inför de ursäkter bakom vilka bekvämlighet eller förborgerligande ibland göms, förklarade han: »Varför skulle nu jag blanda mig i andras liv? Jo, för att jag, i min egenskap av kristen, är förpliktigad till det! För att

Kristus har blandat sig i ert och mitt liv, som han kom in i Petrus och Paulus och Johannes och Andreas liv!... Och apostlarna lärde sig att göra samma sak. Annars hade de inte satt igång efter att de tagit emot Mästarens uttryckliga bud att gå ut och predika, de skulle inte ha satt igång och de Tolv skulle inte ha fått några följeslagare: Kyrkan skulle inte ha funnits till.»[16]

Inom ett par dagar börjar ett ordinärt möte av Biskopssynoden, som skall ägnas åt att reflektera över Guds Ord i Kyrkans liv och uppdrag. Ni vet nog redan att jag kommer att vara en av de deltagare som utnämnts av Påven. För att stödja Påvens anvisningar ber jag er att be och få andra att be för frukterna av detta möte med Petri efterträdare.

Låt oss anstränga oss för att varje dag lära känna Guds Ord bättre genom att närma oss den heliga

Skrift med kärlek och vördnad – i
ljuset av Kyrkans tradition och
läroämbetets vägledning – och
särskilt de heliga Evangelierna, för
att lära oss av Herren och sätta hans
undervisning i verket. Låt oss sprida
hans lära *opportune et importune*,^[17]
med och utan anledning, som den
helige Paulus gjorde. Efter att ha
ansträngt oss att sprida Evangeliet,
kommer vi så att i slutet av vårt liv
med Aposteln kunna utropa: *Jag har
kämpat den goda kampen, jag har
fullbordat loppet, jag har bevarat
tron. Nu väntar mig rättfärdighetens
segerkrans, som Herren, den rättvise
domaren, skall ge mig den dagen, och
inte bara mig utan alla som längtar
efter hans ankomst.*^[18]

Även denna månad finns det andra
högtider till Jungfru Marias ära. Låt
oss vända oss till vår Moders förbön,
med iver att vara mycket marianska.
Låt oss lägga ner större fromhet när
vi ber Rosenkransen, »ett mäktigt

vapen»[19] i kampen för helighet. Lördagen den 20 september var jag i Saragossa, där jag hade ett möte, och bad inför Vår Fru av Pelaren, förenad med den helige Josemarías böner i denna Mariahelgedom. Jag åkte även till Torreciudad, där jag lade ner så många behov vid Marias fötter, mycket förenad med vår Faders bön. Jag återvände till Rom dagen efter, på söndagen, med sorgen att inte ha kunnat knäböja inför Vår Fru av fångarnas befrielse vid hennes basilika i Barcelona.

Varje dag ber jag för att den helige Josemarías helgonförklaring – den 6 är det dess sjätte årsdag – ruskar om var och en av oss. Om vi nämligen verkligen önskar se oss som riktiga söner och döttrar till vår Fader, bör vi i vår själ utveckla en sann daglig längtan att omvända oss, att bli heliga och att med glädje leva detta *nunc coepi*. [20] Utan denna ansträngning att personligen

omvända oss varje dag, blir det personliga apostolatet inte effektivt. Jag upprepade denna tanke sedan den 26 februari 2002, då jag fick kännedom om helgonförklaringens datum, medan vi förberedde oss för denna förklaring. Denna uppmaning, som den helige Josemaría nu riktar till oss varje dag från himlen såsom han redan gjorde tidigare på jorden, har inte tappat något av sin kraft.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Rom den 1 oktober 2008

[1] Luk 18:41.

[2] Kardinal J. Ratzinger, *Predikan vid tacksägelsemässan för Opus Deis grundares saligförklaring*, 19/5 1992.

[3] Den helige Josemaría, Brev 2/10 1965.

- [4] Den helige Josemaría, *Instrucción*, 19/3 1934, nr 7.
- [5] Den helige Josemaría, Anteckningar tagna under en betraktelse, 2/10 1962.
- [6] Den helige Josemaría, Anteckningar tagna under en betraktelse, 19/3 1975.
- [7] Den helige Josemaría, *Vägen*, nr 473.
- [8] Jfr Mark 3:13-14.
- [9] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 10/9 2008.
- [10] *Ibid.*
- [11] 1 Sam 3:6.
- [12] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 10/9 2008.
- [13] 2 Kor 5:14.

[14] 2 Kor 5:15 och 17.

[15] Den helige Josemaría,
Anteckningar tagna under ett
samkväm, 5/1 1968.

[16] Den helige Josemaría,
Anteckningar tagna under en
betraktelse. 14/2 1960.

[17] Jfr 2 Tim 4:2.

[18] 2 Tim 4:7-8.

[19] Den helige Josemaría,
Rosenkransen, Förord.

[20] Ps 76:11 (Vg).

.....